ΤΗΛ. ΑΜΕΣΟΥ ΑΝΑΓΚΗΣ: Σταθμ. Α' βοηθειῶν 39—55
Πυροσβεστική ὑπηρ. 25—61
«Γλαύκος» βλάβαι 25—22
Τμῆμα Ἀσφαλείας 28—80

ΕΘΝΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΤΗΛ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ: Τμῆμα Α' ..... 28—81
» Β' ..... 28—82
» Γ' ..... 28—83
» Δ' ..... 20—21

Ἔκκλησις πρὸς τὴν ἰδιωτικὴν πρωτοβουλίαν

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ κ. ΡΑΛΛΗΣ ΤΟΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗΝ ΠΕΡΑΙΤΕΡΩ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

ΑΙ ΠΑΤΡΑΙ ΑΞΙΖΟΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑΣ ΤΥΧΗΣ

Σύσκεψις πρὸς μελέτην τοῦ προβλήματος

Εἰς ἄρθρον του περὶ τῆς ἀνάγκης καὶ τῶν δυνατοτήτων ἀναπτύξεως τοῦ τουρισμοῦ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Προεδρίας τῆς Κυβερνήσεως κ. Ράλλης, γράφει μεταξὺ ἄλλων τὰ ἑξῆς :

Ἐπὶ τῇ λήξει τῆς θερινῆς τουριστικῆς περιόδου ἐπιβάλλεται νὰ ἐξετασθοῦν τὰ ἀγαθὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα εἶχεν ἡ παρατηρηθεῖσα αὔξησις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν μας, ὡς συνέπεια τῆς ἀσκηθείσης ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Στρατάρχου Παπάγου τουριστικῆς πολιτικῆς.

Κατὰ τοὺς ὑπάρχοντας ἐπισήμους ἀριθμοὺς ἀπὸ τῆς 1ης Ἰανουαρίου μέχρι τέλους Αὐγούστου 1954, δηλαδὴ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ὀκταμήνου, ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἑλλάδα ΙΙΙ.591 τουρίσται, ἤτοι κατὰ μέσον ὅρον 14.000 περίπου κατὰ μῆνα, εἰσέφερουσε δὲ συνάλλαγμα 11.680.386 δολλαρίων καὶ ἀπὸ κλήρηγκ 4.328.000.

Διὰ νὰ καταστοῦν ἐμφανέστερα τὰ ἀποτελέσματα ταῦτα θὰ ἔπρεπε ν' ἀνατρέξωμεν εἰς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ παραθέσωμεν ὡρισμένους ἀριθμοὺς σχετικοὺς μὲ τὴν κίνησιν τῶν ξένων ὅτε ἡ χώραν μας ἐκυβέρνων αἱ Κυβερνήσεις τοῦ Κέντρου.

Κατὰ τοὺς ἐπισήμους, λοιπόν, αὐτοὺς ἀριθμοὺς ἡ κίνησις τῶν ξένων ἦτο τότε ἡ ἀκόλουθος : Τὸ 1950 — ὁλόκληρον τὸ ἔτος καὶ ὄχι κατὰ τὸ ὀκτάμηνον μόνον— εἰσῆλθον 33.333, κατὰ τὸ 1951 εἰσῆλθον 40.118 καὶ κατὰ τὸ 1952 οἱ ξένοι ἀνῆλθον εἰς 68.189.

Κατὰ τὰ αὐτὰ ἔτη τὸ συνάλλαγμα εἰς δολλάρια ἐκ τῆς κινήσεως τῶν ξένων ἦτο 4.731.311 διὰ τὸ 1950, τὸ 1951 ἔφθασε τὰ 5.933.311 καὶ τὸ 1952 ἀνῆλθεν εἰς 9.585.244.

Κατὰ τὸ ἔτος 1953 καὶ τὸ ὀκτάμηνον τοῦ 1954, τὸ εἰσαχθὲν συνάλλαγμα ἀπὸ τὴν τουριστικὴν κίνησιν, ἀνῆλθε συνολικῶς εἰς 38.734.005 δολλάρια.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀριθμὸν τῶν τουριστῶν οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ ὀκτάμηνον — ἀπὸ Ἰανουαρίου, δηλαδή, μέχρι τέλους Αὐγούστου, οὗτοι ἀνῆλθον — τὸ ἀναφέρομεν δι' ἁπλῆν σύγκρισιν— τὸ 1950 εἰς 23.898, τὸ 1951 εἰς 28.065 τὸ 1952 εἰς 42.688. Ἀκολουθεῖ ἡ περίοδος τοῦ Συναγερμοῦ.

Τὸ 1953 ἦλθον 61.437 καὶ τὸ 1954, ὡς ἀναφέραμεν εἰς 111.591.

Εἶναι τόσον εὔγλωττοι οἱ ἀριθμοί, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἰδιαιτέρας ἀναπτύξεώς των.

Ὡςπρὸς τοὺς τόπους οἱ ὁποῖοι ἐσημείωσαν τὴν μεγαλυτέραν κίνησιν τῶν ξένων, οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς : Κατὰ πρῶτον λόγον ἡ Ἀργολιδοκορινθία, οἱ Δελφοί, ἡ Μύκονος καὶ ἡ Ρόδος. Κατόπιν ἔρχονται ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Κρήτη. Τρίτοι δὲ κατὰ σειρὰν ὁ Μυστρᾶς, ἡ Κέρκυρα, αἱ ἄλλαι νῆσοι καὶ ἡ Βόρειος Ἑλλάς.

Εὑρισκόμεθα συνεπῶς, ἐνώπιον διπλασιασμοῦ τῆς τουριστικῆς κινήσεως ἡ ὁποία, κατὰ τὴν πεποίθησίν μου, εἶναι δυνατὸν νὰ αὐξηθῇ ἀκόμη περισσότερον, νὰ τριπλασιασθῇ καὶ νὰ τετραπλασιασθῇ, ἂν παραλλήλως πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἡ ὁποία ἔχει χαράξῃ σταθερὰν καὶ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πολιτικήν, κινηθῇ μὲ ζωηρότητα, προθυμίαν καὶ μεθοδικότητα καὶ ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία.

Δὲν λείπουν, βεβαίως, τὰ τουριστικὰ ξενοδοχεῖα. Λειτουργοῦν ἤδη, καθ' ὅλην τὴν χώραν 200. Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦν. Ὁ Ὀργανισμὸς Τουρισμοῦ ὑπολογίζει ὅτι πρέπει ν' ἀποκτήσωμεν τοὐλάχιστον τὰ διπλάσια. Θὰ ἦτο, ἑπομένως, εὐχῆς ἔργον ἂν αἱ πόλεις αἱ ὁποῖαι συγκεντρώνουν τουριστικὸν ἐνδιαφέρον λόγῳ ἀρχαιοτήτων ἢ φυσικῶν καλλονῶν, ἠδύναντο ν' ἀνεύρουν κεφάλαια, ὥστε νὰ κινηθοῦν πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν καὶ διὰ τῆς ἱδρύσεως ὀργανισμῶν ἢ ἑταιρειῶν, ν' ἀποκτήσουν τουριστικὰ ξενοδοχεῖα ἢ ἀξιοποιήσουν ἄλλα ὑπάρχοντα ἤδη.

Περαίνων ὀφείλω νὰ τονίσω καὶ τοῦτο ἀκόμη: Ὅτι ἡ Κυβέρνησις τοῦ Στρατάρχου Παπάγου, ἡ ὁποία ἐπιβραβευομένας τὰς προσπαθείας της διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Τουρισμοῦ καὶ τὸν διπλασιασμὸν τοῦ ἐξ αὐτοῦ συναλλαγματικοῦ ἀποθέματος, θὰ ὑπεστήριζεν ἐκθύμως πᾶσαν ἐκδήλωσιν τῆς ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας διὰ τὴν ἵδρυσιν, πρὸ παντός, ξενοδοχείων. Διότι φρονεῖ ὅτι θὰ ὁλοκληρωθοῦν αἱ προσπάθειαι καὶ θὰ εὐδοθῇ ταχύτερον τὸ ἔργον διὰ τὴν ἀξιοποίησιν, ἀπὸ τουριστικῆς ἀπόψεως, τοῦ ἀρχαιολογικοῦ μας πλούτου καὶ τῶν φυσικῶν καλλονῶν μιᾶς χώρας, ἡ ὁποία δικαιοῦται νὰ συγκεντρώνῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν τουριστῶν τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου. Ὅλοι ὀφείλομεν νὰ βοηθήσωμεν πρὸς τοῦτο.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ι. ΡΑΛΛΗΣ

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω ἄρθρου προκύπτει σαφῶς ὅτι καὶ εἰς τὰς Πάτρας ὑπάρχει ἔδαφος τουριστικῆς ἀξιοποιήσεως. Πολλὰ θὰ εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ ἡ πόλις μας εἰς τοὺς ἐπισκέπτας, ἀλλὰ δυστυχῶς ὀλίγαι εἶναι αἱ ἀνέσεις τὰς ὁποίας δύναται νὰ τοὺς προσφέρει. Δὲν θὰ ἠδύνατο πράγματι νὰ ἀνεγερθῇ κάπου εἰς τὴν περιοχὴν Πατρῶν ἕνα τουριστικὸν περίπτερον; Ἡ περιοχὴ Λαμπίρη δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ θερινὰς κατασκηνώσεις; Βεβαίως ναί. Ἀλλὰ χρειάζεται ὅμως καὶ ἡ κρατικὴ ἐνίσχυσις, χωρὶς μὲ αὐτὸ νὰ ἀμφισβητῆται, ὅτι οἱ τοπικοὶ παράγοντες πρέπει νὰ κινηθοῦν διὰ νὰ βοθῇ λίγη ζωὴ εἰς τὴν πόλιν. Σύνθημα πρέπει νὰ γίνῃ τὸ πῶς θὰ κρατήσωμεν περισσότερο καιρὸ τοὺς διερχομένους ἐκ Πατρῶν περιηγητάς. Ἂς συγκροτηθῇ μία μεγάλη σύσκεψις.

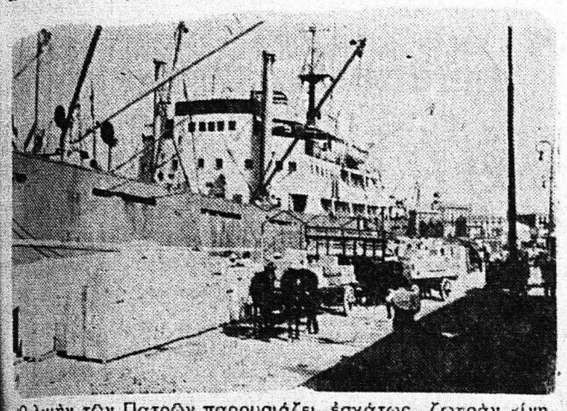

Ὁ λιμὴν τῶν Πατρῶν παρουσιάζει ἐσχάτως ζωηρὰν κίνησιν. Ἀλλὰ αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὴν ἐξαγωγὴν τῆς σταφίδος. Ὁ τουρισμὸς δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ αὐξήσῃ τὴν ἐπιβατικὴν κίνησιν.

Εὔθυμη ἱστοριοῦλα

ΣΤΗ ΜΝΗΜΗ ΤΟΥ ΓΑΛΙΛΑΙΟΥ

Τοῦ κ. Χρ. Βουνᾶ

Πλήρης ἀπαρτία ἐκεῖνο τὸ πρωΐ στὴ ταβέρνα τοῦ κὺρ Γεράσιμου. Παρόντες ὅλα τὰ γεροπότηρα τῆς γειτονιᾶς: Σούρας, Φέσης, Ρουφήχτρας, Γιοβάρης καὶ Καταβόθρας, εἶχαν μείνει αἰσίως στὸ ἄδειασμα τῆς τελευταίας πίντας τῆς πιπεράτης ρετσίνας, συνεχίζοντες τὴ φιλοσοφική τους συζήτησι.

— Δὲν εἶναι δυνατό, βρὲ παιδιά, νὰ γυρίζῃ ἡ Γῆ, τονίζει μὲ ἀποφασιστικότητα ὁ Γιοματάρης.

— Στὰ σίγουρα κάποιο λάθος ἔκαμε ὁ Γαλιλαῖος, ἐπιβεβαιώνει ὁ Φέσης.

— Μωρέ, θάτανε μεθυσμένος, συμπληρώνει ὁ Σούρας

— Ἔτσι θάναι παιδιά, πτραγματεύεται κι' ὁ Ρουφήχτρας, ἀλλὰ ὁ Καταβόθρας διαφωνεῖ.

— Δὲν εἶναι δυνατόν π τὲ νὰ συμφωνοῦν οἱ Ρωμηοὶ μεταξύ τους ἀγαπητοί μου. Οὔτε ξενέρωτοι, μὰ οὔτε καὶ μεθυσμένοι. Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἱστορία, δὲν ἔχει δυστυχῶς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ πολλὲς τέτοιες ἐκπλήξεις. Ὅπως δὲ εἶναι σ'ὅλους γνωστὸν ἡ ἀσυμφωνία εἶναι προγονική μας κληρονομιά, ἀπὸ τὰ Ὁμηρικὰ χρόνια. Κι' ἂν σὲ ὅλα ἐσυμφωνούσαμε δὲν θὰ εἴμαστε γνήσιοι Ἕλληνες. Τὰ δὲ ἱερὰ ὁστᾶ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Γῆν, γιὰ τὴ πνευματική μας κατάπτωσι.

Ἡ δὲ διαφωνία φυσικὰ προκαλεῖ τὸν ὑψωμὸ τῆς φωνῆς. Ὁ ὑψωμὸς τῆς φωνῆς φέρνει ἄθελα τὶς βρισιές. Οἱ βρισιὲς τὸ σήκωμα τῆς γροθιᾶς καὶ καρέκλας.

Οἱ λογικὰ καὶ φυσικὰ καὶ Ρωμαϊκὰ δίνει στὰ θύματα τῆς διαφωνίας τίς πρῶτες βοήθειες ὁ ἀρμακοποιὸς τῆς συνοικίας, ἡ ὁποῖα φιλόξενα τὴ πόρτα του ἀνοίγει φιλόξενα τὴ πόρτα του ἀρρωστοκομεῖο ἢ τὴν ἑπομένη ὁ